

Sygn. akt VIII U 1244/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jolanta Węs

Protokolant – starszy sekretarz sąd. Alicja Machnio

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2016 roku w Lublinie

sprawy H. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty

na skutek odwołania H. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 30 czerwca 2015 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 1244/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 czerwca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił H. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748, ze zmianami). W uzasadnieniu wskazano, że Komisja Lekarska nie orzekła u niego niezdolności do pracy (k. 72 akt ZUS).

W dniu 24 lipca 2015 roku H. P. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. Z jego treści wynika, że nie zgadza się z zaskarżoną decyzją oraz domaga się ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podniósł, że cierpi na (...) (k. 2 a.s.).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację prezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił i zważył, co następuje:

Wnioskodawca H. P. urodził się w dniu (...). Posiada wykształcenie średnie, ukończył technikum mechaniczne. Z zawodu jest technikiem mechanikiem. Ostatnio pracował jako pracownik ochrony na podstawie umowy zlecenia (wywiad zawodowy k. 63 akt ZUS).

W dniu 20 kwietnia 2015 roku H. P. wniósł o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 1-4 akt ZUS).

Lekarz Orzecznik w dniu 25 maja 2015 roku rozpoznał u niego:(...) (rozpoznanie - k. 11v dokumentacji medycznej) i uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie – k. 65 akt ZUS).

Od powyższego orzeczenia skarżący wniósł sprzeciw (k. 68 akt ZUS). Komisja Lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ponownie badając wnioskodawcę rozpoznała (...) i wskazała, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (rozpoznanie - k. 14v dokumentacji medycznej, orzeczenie - k. 69 akt ZUS).

Powołując się na powyżej wskazane orzeczenie Komisji Lekarskiej organ rentowy wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję (k.72 akt ZUS).

Biegli sądowi lekarze specjaliści: alergolog i neurolog w opinii z dnia 6 października 2015 roku rozpoznali u wnioskodawcy: (...) Nie stwierdzili u niego niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu biegły sądowi wskazali, że wnioskodawca jest leczony od kilku lat w powodu (...) Schorzenia te wymagają leczenia, jednak nie wpływają na zdolność do pracy. Wiodące schorzenia wnioskodawcy dotyczą(...)Z tego powodu leczy się w poradni neurologicznej. W badaniu rtg stwierdzono obecność (...) Pomimo tych zmian i zgłaszanych dolegliwości stan fizyczny narządu ruchu jest dobry. W badaniu fizycznym nie stwierdzono zaś istotnego (...)W okresie zaostrzenia (...) skarżący może być leczony w ramach czasowej niezdolności do pracy. W badaniu neurologicznym stwierdzono ponadto obecność (...)Z tego powodu wnioskodawca wymaga dalszej obserwacji, ale nie jest niezdolny do pracy (k. 11 a.s.).

W opinii z dnia 1 grudnia 2015 roku biegły urolog rozpoznał u wnioskodawcy: (...)W badaniu fizycznym biegły stwierdził(...)W jego ocenie w tej chwili dolegliwości te są uciążliwe, nie dają jednak podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy (opinia k. 22 a.s.).

W opinii z dnia 17 lutego 2016 roku biegły chirurg rozpoznał u wnioskodawcy:(...) Stwierdził, że nie jest on niezdolny do pracy. W uzasadnieniu biegły wskazał, że skarżący w wywiadzie wskazał, że jest u niego obecna od 20 lat (...) Podczas badania stwierdził jednak, że jest ona (...) Nie powoduje żadnych zaburzeń w czynności (...)W badaniu biegły stwierdził, również obecność (...) Stwierdzone choroby powodują niewielki trwały uszczerbek na zdrowiu, lecz w stopniu niewystarczającym do uznania ubezpieczonego za niezdolnego do pracy (k. 34 a.s.).

Zastrzeżenia do opinii biegłego neurologa złożył wnioskodawca, zaznaczając, iż się z nią nie zgadza (k. 43 a.s.).

Sąd podzielił w całości opinie biegłych sądowych sporządzone w toku niniejszego postępowania. Zostały wydane przez niekwestionowanych specjalistów z zakresu schorzeń występujących u wnioskodawcy, po uprzedniej analizie akt sprawy, przeprowadzeniu badań skarżącego i zapoznaniu się z dotyczącą jego osoby dokumentacją lekarską. Opinie są rzetelne i wyczerpujące, pozbawione sprzeczności. Mają charakter całościowy, zawierają analizę chorób oraz określenie ich wpływu na zdolność skarżącego do pracy. Wnioski z nich płynące są jasne i poparte przekonującą argumentacją. Biegli dokładnie przeanalizowali dostępną dokumentację leczenia skarżącego, odebrali od niego szczegółowy wywiad oraz poczynili na tej podstawie odpowiednie wnioski.

Z opinii jednoznacznie wynika, że istniejący stopień zaawansowania schorzeń obecnych u wnioskodawcy nie daje podstaw do stwierdzenia u niego niezdolności do pracy. W ocenie Sądu opinie są kompletne, jasne i należycie uzasadnione, a tym samym przedstawiają wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, II UKN 96/99, OSNP z 2000 roku Nr 23, poz. 869).

Organ rentowy nie kwestionował stanowiska biegłych sądowych, natomiast zastrzeżenia do opinii biegłego neurologa wniósł skarżący, ograniczając się jednak jedynie do stwierdzenia, że nie zgadza się nią. W tej sytuacji Sąd Okręgowy nie prowadził dalszego postępowania dowodowego. Dalsze dopuszczanie kolejnych opinii byłoby uzasadnione tylko wówczas, kiedy sporządzona opinia byłaby sprzeczna lub niewłaściwie uzasadniona. Sąd Okręgowy podziela bowiem w pełni stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 27 lipca 2010 roku (II CSK 119/10, LEX nr

603161) oraz postanowieniu z dnia 19 sierpnia 2009 roku (III CSK 7/09, LEX nr 533130), zgodnie z którym Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub opinii instytutu, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy gdy przeprowadzona już opinie zawierają istotne luki, są niekompletne, bo nie odpowiadają na postawione tezy dowodowe, niejasne, czyli nienależycie uzasadnione lub nieweryfikowalne, to jest gdy przedstawiona ekspertyza nie pozwala organowi orzekającemu zweryfikować zawartego w niej rozumowania co do trafności wniosków końcowych.

Odwołanie nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U z 2016 roku, poz. 887), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 ustawy).

Sporządzone w toku postępowania opinie biegłych lekarzy sądowych nie wskazują na istnienie takiego stopnia naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy, który powoduje niezdolność do pracy. Sam fakt występowania schorzeń nie decyduje o istnieniu niezdolności do pracy, a dopiero ocena, czy i w jakim zakresie powodują one niezdolność do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2000 roku, II UKN 113/00, OSNP z 2002 roku, Nr 14, poz. 343). Z tego też względu zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja jest trafna, zaś odwołanie wnioskodawcy podlega oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.